Nr. 10. Warszawa, dnia 31 października 1921 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 50 mk. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 77 z dnia 19 września 1921 r.

Poz.

TREŚĆ:

529. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 5 sierpnia 1921 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r. w sprawie ochrony

granic na województwa: nowogródzkie, wołyńskie i poleskie oraz na powiat grodzieński, województwa białostockiego.

530. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 30 sierpnia 1921 r. w przedmiocie zmian w rozporządzeniu z dnia 23 listopada 1920 r. o reorganizacji zarządu dóbr państwowych.

531. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z d. 31 sierpnia 1921 r. o utworzeniu okręgu szkolnego łódzkiego.

532. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 września 1921 r. w przedmiocie podwyższenia taryfy osobowej i bagażowej na linjach Towarzystwa akcyjnego budowy i eksploatacji drog żelaznych dojazdowych w Królestwie Polskiem.

533. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 września 1921 r. w sprawie podwyższenia taryf na linjach Towarzystwa akcyjnego warszawskich dróg żelaznych dojazdowych.

534. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 września 1921 r. w przedmiocie dalszego podwyższenia opłat za czynności urzędów miar na terytorjum b. zaborów austrjackiego i rosyjskiego.

535. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 16 września 1921 r. w przedmiocie ustalenia cen sprzedażnych spirytusu i wyrobów wódczanych oraz opłat od nich na obszarach byłego zaboru rosyjskiego i zaboru austrjackiego.

Nr. 78 z dnia 24 września 1921 r.

536. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 6 września 1921 r. w przedmiocie zmian w ogólnej taryfie towarowej

537. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 6 września 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na przewozy kolejami wązkotorowemi zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

538. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 12 września 1921 r. w przedmiocie zmian i podwyższenia taryfy osobowej.

539. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 9 września 1921 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej.

540. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra Skarbu z dnia 17 sierpnia 1921 r. w przedmiocie przepisów, ustalających warunki należenia do giełd towarowych w Polsce.

Sprostowanie ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. Ust. Nr. 75, poz. 511).

Nr. 79 z dnia 28 września 1921 r.

541. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 27 sierpnia 1921 r. o rozciągnięciu na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego mocy obowiązującej ustaw z dnia 27 maja 1919 roku o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu i z d. 18 grudnia 1920 r. o pocztach, radjotelegrafach, telegrafach i telefonach w czasie wojny.

542 Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 27 lipca 1921 r o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 16 czerwca 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 7 maja 1920 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego.

543. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 5 sierpnia 1921 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 22 lipca 1920 r., zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. zaboru rosyjskiego w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn.

544. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 16 sierpnia 1921 r. w sprawie rozszerzenia obowiązku ubezpieczenia urzędników prywatnych.

545. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrz- z dnia 31 sierpnia 1921 r. w przedmiocie zawierania umów najmu i podnajmu mieszkań i innych pomieszczeń w gminie miasta Białegostoku.

546. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 sierpnia 1921 r. w przedmiocie przekazania starostwom w Brześciu Litewskim, w Pińsku i w Łunińcu przeprowadzenia ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń w zastępstwie i na rachunek zarządów gmin miast: Brześcia Litewskiego, Pińska i Łunińca oraz w sprawie spisu, najmu i podnajmu mieszkań i innych pomieszczeń w tychże gminach.

547. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 sierpnia 1921 r. w przedmiocie zawierania umów najmu i podnajmu mieszkań i innych pomieszczeń w gminie miasta Nowego Sącza.

548. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 3 września 1921 r. w przedmiocie wyboru rady nadzorczej Polskiej Dyrekcji ubezpieczeń wzajemnych na terenie b. zaboru rosyjskiego.

549. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 7 września 1921 r. o poborze pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

569. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 19 września 1921 r. w sprawie zniesienia urzędu elektryfikacyjnego.

570. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 29 września 1921 r. w przedmiocie zniesienia izby obrachunkowej Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej i przekazania jej agend Najwyższej Izbie Kontroli.

571. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 sierpnia 1921 r. w sprawie podwyższenia opłat za telegramy zagraniczne.

572. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 27 sierpnia 1921 r. w sprawie ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków w ogrodnictwie.

573. Rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z dnia 31 sierpnia 1921 r. w przedmiocie powoływania i zwalniania oraz praw i obowiązków maklerów na giełdach towarowych w Polsce.

574. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 13 września 1921 r. w przedmiocie likwidacji „Komendy Policji Państwowej dla b. Galicji".

575. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 18 września 1921 r. w przedmiocie zmiany granic okręgu szkolnego lwowskiego i utworzenia okręgu szkolnego krakowskiego.

576. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 21 września 1921 r. o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej na kolejach wąskotorowych dyrekcji kolei państwowych w Warszawie.

577. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 21 września 1921 r. o podwyższeniu taryfy osobowej i bagażowej na wąskotorowych kolejach państwowych i prywatnych, znajdujących się w zarządzie państwowym, położonych w obrębie dyrekcji kolei państwowych w Radomiu i Wilnie.

578. Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 28 września 1921 r. o uiszczaniu gotówką opłat sądowych w b. dzielnicy austrjackiej.

579. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 29 września 1921 r. w przedmiocie odwołania na kolejach okręgu wileńskiego i b. rówieńskiego wszelkich zawieszeń i ograniczeń w stosowaniu przepisów przewozowych, obowiązujących na kolejach polskich.

580. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 29 września 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień w ogólnej taryfie towarowej.

581. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 8 października 1921 r. o przedłużeniu zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920.

Monitor Polski *).

Nr. 204 z dnia 9 września 1921 r.

TREŚĆ:

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 sierpnia 1921 r. w przedmiocie zmiany nazwy gminy.

Nr. 205 z dnia 10 września 1921 r.

Rozporządzenie Prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwowej z dnia 20 sierpnia 1921 r. o utworzeniu izby okręgowej kontroli w Kowlu.

Nr. 206 z dnia 12 września 1921 r.

Rozporządzenie wykonawcze Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 czerwca 1921 r., dotyczące udzielania pożyczek ulgowych drobnym przemysłowcom, rzemieślnikom oraz ich organizacjom wytwórczym.

Nr. 207 z dnia 13 września 1921 r.

Regulamin dla komisji kredytowych, utworzonych przy Ministerstwie Przzmysłu i Handlu na zasadzie Ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 4, 1921, poz. 16) i przepisów wykonawczych z d. 10 czerwca 1921 r., dotyczących udzielania pożyczek ulgowych drobnym przemysłowcom oraz ich organizacjom wytwórczym.

Nr. 209 z dnia 15 września 1921 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1921 r. w przedmiocie statutu organizacyjnego Ministerstwa Spraw Wojskowych.

*) Ustawy i rozporządzenia, zamieszczone w Dzienniku Ustaw R. P. opuszcza się.

Nr. 211 z dnia 17 września 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 września 1921 r, wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w sprawie utworzenia Komitetu Węglowego.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 13 września 1921 r. o podwyższeniu opłat przewozowych i postojowych na linji Kutno-Strzałków.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 31 sierpnia 1921 r. w przedmiocie zwrotu wydatków, wywołanych pełnieniem nadzoru urzędów ziemskich nad działalnością instytucji, upoważnionych do parcelacji większych posiadłości ziemskich.

Nr. 212 z dnia 19 września 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 września 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w mieście Płocku, w okręgu sądu okręgowego w Płocku.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie zmiany nazwy nazwy Narodowego Muzeum Przyrodniczego w Warszawie.

Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 13 września 1921 r. w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

Rozporządzenie Starostwa Górniczego w Krakowie z d. 23 sierpnia 1921 r. L. 3240 w sprawie uzupełnienia § 3 rozporządzenia z dnia 10 października 1913 r. L. 5233 (Dz. Ust. i Rozp. Kraj. Nr. 96), dotyczącego Komisji egzaminacyjnych dla kandydatów na kierowników i dozorców ruchu kopalń oleju ziemnego.

Nr. 214 z dnia 21 września 1921 r.

Rozporządzenie wykonawcze Prezesa Głównego Urzędu Ziemskieego z dnia 29 lipca 1921 r. do art. 26 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o wykonaniu reformy rolnej.

Nr. 215 z dnia 22 wrześn[illegible]

Rozporządzenie Ministra Skarbu w sprawie cen monopolowych za krajowe liście tytoniowe ze zbioru 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 września 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sąd[illegible]powiecie brzezińskim w okręgu sądu okręgowego w Łodzi.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 września 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie jędrzejowskim w okręgu sądu okręgowego w Kielcach.

Nr. 216 z dnia 23 września 1921 r.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 11 sierpnia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie podwyższenia opłat za dokonywane przez urzędy ziemskie prace regulacyjne.

Nr. 217 z dnia 24 września 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Aprowizacji z d. 14 września 1921 r. w sprawie likwidacji Ministerstwa Aprowizacji.

Nr. 220 z dnia 28 września 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 września 1921 r. w przedmiocie zniesienia zarządu państwowego nad majątkiem towarzystwa akcyjnego wyrobów sztancowanych i emaljowanych „Westen".

Nr. 221 z dnia 29 września 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie grójeckim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Obwieszczenie Prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwowej z d. 24 września 1921 r. o rozpoczęciu działalności Okręgowej Izby Kontroli Państwowej w Kowlu.

Nr. 222 z dnia 30 września 1921 r.

Rorzporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie przeniesienia siedziby sądu pokoju w Łysych do Turośli w okręgu sądu okręgowego w Łomży.

Nr. 225 z dnia 4 października 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 września 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiecie łęczyckim w okręgu sądu okręgowego w Łodzi.

Nr. 226 z dnia 5 października 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 września 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie błońskim w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Nr. 227 z dnia 6 października 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 września 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie tomaszowskim w okręgu sądu okręgowego w Zamościu.

Nr. 233 z dnia 13 października 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 25 września 1921 r. o zniesieniu w obrocie wewnętrznym ograniczeń, dotyczących wymiaru podanej wartości listów i paczek wartościowych, nadawanych przez władze i urzędy państwowe, do władz i urzędów państwowych.

Nr. 234 z dnia 14 października 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z d. 5 października 1921 r. o ustanowieniu zarządu państwowego nad dobrami Nisko.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

316.

Okólnik (86) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie Instrukcji do ustawy z dnia 15 lipca 1920 r., poz. 465 — o wypłatach zastępczych.

Z dniem 21 lipca r. b. weszło w życie rozporządzenie wykonawcze z dnia 15 maja 1921 r. Nr. 57 Dz. Ust. R. P., poz. 361 do ustawy z d. 15 lipca 1920 r. Nr. 70 Dz. Ust. R. P., poz. 465 w przedmiocie wypłaty zastępczej pewnych kategorji wierzytelności, należnych obywatelom Państwa Polskiego od niemieckich, austro węgierskich i austrjackich b. rządów zaborczych, wzgl. okupacyjnych.

W myśl art. 3 ustawy i § 3 rozporządzenia wykonawczego decyduje o tych wypłatach Główny Urząd Likwidacyjny, na obszarze zaś b. zaboru austrjackiego — Komisarjat Głównego Urzędu Likwidacyjnego we Lwowie w porozumieniu z właściwym Ministerstwem. § 3 rozporządzenia wykonawczego przewiduje nadto upoważnienie innych władz przez właściwe Ministerstwa.

Na tej podstawie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych upoważnia niniejszem P. Wojewodę (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) do porozumienia się w jego imieniu z Gł. Urz. Likw. w Warszawie, a na obszarze b. zaboru austrjackiego z Kom. Gł. Urz. Likw. we Lwowie we wszystkich sprawach wypłat zastępczych, należącyc do resortu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z tem atoli zastrzeżeniem, że uznawanie roszczeń, przekraczających kwotę 500.000 mk. p. pozostaje zastrzeżone decyzji Minist. Spraw Wewnętrznych.

Zarazem oznajmia Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, co następuje:

W myśl rozporządzenia cytowanego oraz instrukcji, którą wydał Główny Urząd Likwidacyjny, współdziałanie władz administracyjnych w sprawach wypłat polegać ma na badaniu zgłoszeń, przesyłanych władzom administracyjnym przez Główny Urząd Likwidacyjny, wzgl. Komisarjat i oświadczeniu, czy zgłoszona pretensja jest słuszna i czy do wypłaty zastępczej się nadaje, przyczem właściwą władzą administracyjną do rzeczonego urzędowania jest to Ministerstwo, wzgl podległe mu urzędy, które objęło odnośne agendy po powołanych do wypłaty b. władzach okupacyjnych lub też do którego zakresu działania sprawa ze względu na swój przedmiot należy.

Jakkolwiek decyzja o wypłacie formalnie należy do Głównego Urzędu Likwidacyjnego, wzgl. Komisarjatu, liczyć się należy z tem, że oświadczenie władz administracyjnych będzie w większości wypadków dla tych urzędów miarodajne. Wkłada to na władze administracyjne szczególny obowiązek baczenia, by podstawy faktyczne zgłoszonych roszczeń zostały z należytą dokładnością ustalone i uznawane były tylko te wierzytelności, które zostały należycie zbadane i które niewąt-

pliwie podpadają pod ustanowienia ustawy z dnia 15 lipca 1920 r.

W tym względzie należy w szczególności zastosować się do następujących wskazówek:

1. Wypłata jest dopuszczalna tylko wtedy jeżeli zarówno ogólne warunki art. 1 ustawy i § 1 rozporządzenia wykonawczego zobowiązania b. rządu zaborczego (okupacyjnego) obywatelstwo uprawnionego i jego prawozlewcy jak i specjalne kryterja art. 2 ustawy i § 2 rozp. wyk. łącznie istniały.
2. Wedle art. 3 ustawy wypłata nastąpić może tylko o tyle, o ile do niej był zobowiązany b. rząd zaborczy (okupacyjny) i co najwyżej do wysokości tego zobowiązania, wszelkie tedy okoliczności, któreby uchylały, ograniczały lub zawieszały zobowiązanie tego b. rządu (jak przedawnienie, kompensacja prawa retencji, obciążenie prawami osób trzecich, np. prawami zastawu i t. d.) winny być brane pod rozwagę.

   Również uwzględnić należy wszelkie potrącenia (z tytułu należytości stemplowych, kar umownych i t d.), do których uprawniony był b. Skarb Państwa.
3. Należy ściśle przestrzegać postanowienia art. 3 ustawy o wykluczenie od wypłaty zastępczej jakichkolwiek należytości ubocznych, należytościami takiemi są np. odsetki umowne i ustawowe, w szczególności odsetki zwłoki, koszta wszelkiego rodzaju, kary konwencjonalne, wogóle wszelkie należytości, które nie są samą dłużną sumą kapitałową.

   Okoliczność, że należytości te zostały dołączone do kapitału (np. odsetki, skapitalizowane koszta, włączone do sumy ugodzonej i t. p.) nie uzasadnia odmiennego ich traktowania.
4. W wypadkach wątpliwych należy mieć na uwadze, że postanowienia ustawy z dnia 15 lipca 1920 r., poz. 465 są natury wyjątkowej i jako takie winny być interpretowane raczej ścieśniająco, aniżeli rozszerzająco.

   W razach wątpliwości natury prawnej zwłaszcza w sprawach ważniejszych należy zażądać opinji właściwego oddziału Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.
5. Postanowienia art. 2 ustawy 2 (ustawy i § 2) ust b) rozporządzenia wykonawczego, w myśl którego zwrot depozytu (kaucji) zależnym jest od stwierdzenia istotnego przejęcia depozytu (kaucji) przez władze polskie odnosi się także do depozytów (kaucji) pieniężnych. O ile tedy depozyt (kaucja) uległ zmieszaniu w Kasach Skarbowych z innymi funduszami. będzie zwrot dopuszczalny jedynie w tych wyjątkowych wypadkach, w których można stwierdzić, iż mimo zmieszania depozyt ten stanowił efektywnie część zapasu kasowego przez Państwo Polskie przyjętego. Okoliczność, że fakt złożenia stwierdzony jest księgami depozytowemi, do takiego przyjęcia nie wystarcza.
6. Przy pretensjach z tytułu umownych prac i robót (art. 2 ust. 5 ustawy i § 2 ust. c) rozp. wyk) należy poza innemi warunkami zbadać i ustalić, czy i o ile Państwo Polskie z tych dostaw skorzystało lub korzysta, przyczem za korzyść należy z reguły uważać powiększenie wartości tego majątku państwowego przez władze polskie przejętego lub zapobieżone zmniejszenie się wartości majątku. W oświadczeniu należy przy tych wierzytelnościach osobno zaznaczyć, czy i w jakiej granicy warunek ten spełniony został.
7. Sprawy, zastrzeżone decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, należy przedkładać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych ze wszystkiemi aktami i umotywowanym wnioskiem.
8. Załatwianie spraw, dotyczących wypłat zastępczych, należy powierzać wyłącznie referentom o fachowem wykształceniu prawniczem.
9. Wszystkie sprawy wypłat zastępczych należy traktować jako pilne.

Warszawa, d. 14 września 1921 r. (AO. 2324).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Raczkiewicz.*

317.

Okólnik (89) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie wydawania zaświadczeń dla osób, ubiegających się o zezwolenia na przewłaszczenie nieruchomości w byłej Dzielnicy Pruskiej.

Według rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z dnia 25 czerwca 1919 r. moze nastąpić przewłaszczenie nieruchomości na terytorjum b. Dzielnicy Pruskiej jedynie za przedłożeniem piśmiennego zezwolenia Urzędu Osadniczego w Poznaniu. Udzielając takich zezwoleń, zwraca Urząd Osadniczy uwagę przedewszystkiem na to, aby zezwolenia otrzymywali jedynie zawodowi rolnicy, którzy dają zupełną rękojmię należytego zagospodarowania i utrzymania nabytej nieruchomości.

Celem zebrania informacji, czy osoba, ubiegająca się o zezwolenie na przewłaszczenie nieruchomości, daje rękojmię, o której mowa wyżej, zwracają się Starostwa na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej, wzgl. Wydział Mieszkaniowy Magistratu m. Poznania do Starostw, w obrębie których ubiegający się o zezwolenie mają miejsce zamieszka-

nia. Ścisłość i prawdziwość tych informacji mają dla sprawy racjonalnego uregulowania przewłaszczeń nieruchomości w b. Dzielnicy Pruskiej pierwszorzędne znaczenie; zdarzyć się bowiem może, że nabywca nieruchomości, nie posiadający warunków, koniecznych do należytego prowadzenia gospodarstwa, nie będzie mógł wypełniać swych zobowiązań i w następstwie tego będzie sprzedawał inwentarz, dewastował gospodarstwo, a ostatecznie sprzeda nieruchomość z zarobkiem dla siebie lecz niejednokrotnie ze szkodą kultury rolnej.

Przedstawionego wyżej doniosłego znaczenia informacji o osobach, ubiegających się o zezwolenie na nabycie nieruchomości, nie doceniają, — według spostrzeżeń, poczynionych przez władze na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej, — niektórzy Starostowie, wzgl. wójci (zwłaszcza na obszarze b. Kongresówki), wydając z reguły ubiegającym się o zezwolenie pochlebne zaświadczenia. Wobec tego zechce P. Wojewoda zwrócić uwagę Starostom, aby przy wydawaniu zaświadczeń dla osób, ubiegających się o zezwolenie na przewłaszczenie nieruchomości w b. Dzielnicy Pruskiej, zachowali w interesie kultury rolnej wszelką ostrożność.

Warszawa, d. 25 września 1921 r. (AO. 2448).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

318.

Okólnik (91) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie opłaty stemplowej od umów z pracownikami państwowemi.

Umowy, zawierane przez urzędy i władze państwowe z pracownikami kontraktowymi w myśl okólnika Prezydjum Rady Ministrów z d. 22 stycznia 1920 r. Nr. 518/20 i z szoferami w myśl okólników Prezydjum Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1919 r. Nr. 16076/19 i 24 lutego 1920 r. Nr. 1775, według dołączonych do tych okólników wzorów, podlegają następującym opłatom stemplowym:

a) jeśli umowę zawarto na obszarze b. okupacji niemieckiej—jednorazowej opłacie stemplowej w wysokości $^1/_4$% od kwoty rocznego wynagrodzenia (wedle § 4 ustęp 2 rozp. b. G.-G. Warsz. z dnia 19 lipca 1916 r. Dz. Rozp. Nr. 40, poz. 126 i poz. 27, ust. 1 i 2 dołączonej do tegoż rozp. taryfy), z tem jednak, że przy rocznem wynagrodzeniu, nie przenoszącem 2000 mk., umowy te są wolne od opłaty stemplowej w myśl poz. 27, ustęp 3, lit. b) powoł. taryfy;

b) jeśli umowę zawarto na obszarze b. okupacji austrjackiej — opłacie aktowej wyższej normy w wysokości $^1/_2$% (wedle art. 50, ustęp 1 a) i 51, ustęp 1 ros. ust. stempl. z r. 1903 oraz art. I i II, § 10, p. 2 rozp. c. i k. Zarządu Wojsk. w Polsce z dnia 27 sierpnia 1918 r. Dz. Rozp. Cz. XVI). Przytem w myśl art 34 ros. ust. stemplowej z r. 1903 oraz noweli z dnia 16 grudnia 1916 r. (Zb. Pr. i Rozp. z r. 1914 Nr. 366) za podstawę wymiaru przyjmuje się wartość rocznego wynagrodzeoia, a przypadająca od takiej umowy opłata winna być uiszczoną co rok, za cały czas twania umowy, z początkiem każdego roku;

c) jeśli umowę zawarto na obszarże b. zaboru austrjackiego — podlega ona jednorazowo należytości wedle skali III od trzechkrotnego iloczynu rocznego wynagrodzenia (wedle poz. tar. 40 a) ust. z dnia 13 grudnia 1862 r. L. 89 dz. u. p. oraz § 16 e) ust. z d. 9 lutego 1850 r. L. 50 dz. u. p.).

Zaznacza się przytem, że we wszystkich powyższych przypadkach przez wyraz „wynagrodzenie" rozumieć należy nietylko perjodycznie wypłacane wynagrodzenie w pieniądzach lecz także dodatki w naturze, jak np. przy umowie z szoferami, roczną wartość użytkową mieszkania, wartość światła i opału, wzgl. umówiony za nie ekwiwalent w pieniądzach.

Przy umowach, zawartych na czas ściśle określony, opłatę stemplową należy obliczać na obszarach byłych okupacji niemieckiej i austrjackiej od sumy wynagrodzenia za cały czas trwania umowy (art. 34 ros. ust. stempl. z r. 1903 i poz. 27, ust. 2 taryfy, dołączonej do rozporz. b. G.-Gub. Warsz. z dnia 19 lipca 1916 r., Dz. rozp. Nr. 40, poz. 126).

Przepis powyższy obowiązuje także na obszarze b. zaboru austrjackiego, ale tylko wtedy, jeżeli umowa o najem usług ma trwać nie dłużej niż dziesięć lat. Jeżeli zaś czas trwania umowy określony jest na lat dziesięć lub dłużej, natenczas podstawę wymiaru stanowi dziesięciokrotny iloczyn rocznego wynagrodzenia (§ 16 a) i b), ust. z dnia 9 lutego 1850 r. Dz. p. p. austr. Nr. 50).

W wypadku jeśli umowa określa wynagrodzenie nie w sumie lecz według stopnia służbowego, opłatę stemplową oblicza się od sumy, wypośrodkowanej na podstawie wynagrodzenia, przysługującego w chwili zawarcia umowy.

W razie zmiany w uposażeniu (podwyższenie wynagrodzenia lub przejście do wyższego stopnia służbowego), o ile zmianę tę udokumentowano umową na piśmie, podlega ona nowej opłacie stemplowej. Oblicza się ją w ten sposób, że od podwyższonego wynagrodzenia w kwocie rocznej (przy umowach na czas nieoznaczony), względnie

w kwocie, obliczonej za czas trwania nowej umowy (przy umowach na czas ściśle określony), potrąca się podstawę wymiaru umowy pierwotnej (obliczoną w kwocie rocznej, wzgl. za czas trwania umowy) i od różnicy pobiera się opłatę stemplową.

O powyższem podaję do wiadomości i użytku urzędowego na podstawie reskryptu Ministerstwa Skarbu z d. 16 września r. b. L. 1474 S. IV.

Warszawa, d. 29 września 1921 r. (Pr. B. 3531).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Kuczyński*
Podsekretarz Stanu.

319.

Okólnik (92) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie wydawania legitymacji służbowych urzędnikom władz i urzędów, podległych bezpośrednio Wojewodzie.

Wobec wyłonionej przez kilka Ministerstw wątpliwości w sprawie wydawania legitymacji służbowych urzędnikom władz i urzędów, podległych bezpośrednio Wojewodzie, Prezydjum Rady Ministrów wyjaśniło okólnikiem z dnia 15 września 1921 r. Nr. 20565, że stosownie do postanowienia punktu c) art. 2 ustawy z d. 2 sierpnia 1919 r. o organizacji władz II instancji (Dz. Praw Nr. 65, poz. 395) Wojewodzie przysługuje prawo wydawania legitymacji, zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami, wszystkim tym urzędnikom, których jest on służbowym przełożonym w myśl powyżej cytowanego postanowienia ustawowego.

Warszawa, d. 3 października 1921 r. (PO. 6924).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Kuczyński*
Podsekretarz Stanu.

320.

Okólnik (93) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów i Komisarzów Rządu w Warszawie i Cieszynie w sprawie bezpośredniej korespondencji z placówkami Państwa Polskiego zagranicą.

W uzupełnieniu okólnika Nr. 25 z dnia 11 maja r. b. Nr. Pr. 538 zarządzam, co następuje:

Do bezpośredniego koresoondowania z placówkami Państwa Polskiego zagranicą upoważniam na skutek porozumienia się z Ministerstwem Spraw Zagranicznych oprócz Urzędów Wojewódzkich i Komisarjatów Rządu w Warszawie i Cieszynie w sprawach, wymienionych w powołanym na wstępie okólniku także Starostwa, a to w tych wypadkach, o ile zostaną przez wspomniane placówki bezpośrednio zapytane. Urzędy gminne winny przesyłać odnośną korespondencję w drodze służbowej do Starostw.

Powyższe należy podać do wiadomości i zastosowania Starostwom i urzędom gminnym. Zarazem należy Starostwom podać do wiadomości treść okólnika Nr. 25 oraz pouczyć, że odpowiedzi w odnośnych sprawach należy udzielać nawet w razie nienadesłania przez daną placówkę znaczków pocztowych na odpowiedź. Koszta portoryjne należy wtedy ponieść na rachunek wydatków kancelaryjnych (§ 4, poz. 5 Budżetu).

Przy tej sposobności przypomina się, że Urzędy Wojewódzkie winny w myśl organizacyjnych przepisów korespondencję, skierowaną do Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz odpowiedzi na ewentualne zapytania, otrzymane od Ministerstwa Spraw Zagranicznych, przedkładać przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Warszawa, d. 30 września 1921 r. (Pr. 2790).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

321.

Okólnik (94) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie uposażenia szoferów.

W uzupełnieniu okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 72 z dnia 30 lipca r. b. wyjaśnia się dodatkowo na podstawie reskryptu Prezydjum Rady Ministrów z dnia 24 września r. b. Nr. 21206, co następuje:

Przyznany szoferom, przyjętym na etat w urzędach państwowych, dodatek wyrównawczy, omawiany w 3-m ustępie powołanego okólnika, jest *czasowy* i *niezależny* od dodatku wyrównawczego, wypłacanego na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia r. b. wszystkim pracownikom państwowym, zatrudnionym w Warszawie i Łodzi.

Pomieniony *czasowy* dodatek wyrównawczy

nie należy się szoferom, posiadającym średnią i dużą rodzinę, a został przyznany jedynie samotnym w wysokości 3000 mk. miesięcznie i posiadającym małą rodzinę w wysokości 1500 mk. Powód przyznania dodatku wyrównawczego czasowego jedynie samotnym i posiadającym małą rodzinę był ten, że tym sposobem została wyrównana różnica, jaka zachodziła pomiędzy pensją, policzoną przez nich na podstawie kontraktu, a obecną z etatu, różnica zaś pomiędzy pensjami szoferów, posiadających srednią rodzinę, była bardzo mała, przy dużej zaś rodzinie nowa pensja przewyższa dawną kontraktową.

Warszawa, d. 5 października 1921 r. (Pr.B. 3599).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Kuczyński*
Podsekretarz Stanu.

322.

Okólnik (95) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie nakładania kar za przekroczenia ustawy z dnia 11 marca 1921 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych między pracownikami i pracodawcami rolnymi.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej pismem z dnia 29 sierpnia 1921 r. Nr. 682/V zakomunikowało, co następuje:

Kary za przekroczenie art. 6, 7 i 14 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami i pracownikami rolnymi (Dz. Pr. Nr. 65, poz. 394) wymierzane były w trybie art. 12 Dekretu tymczasowego o urządzeniu i działalności inspekcji pracy. Postanowienia obwodowych Inspektorów Pracy, wzgl. Głównego Inspektora Pracy przesyłane były władzom administracyjnym do wyegzekwowania, i żadnej zwłoki w ściąganiu kar pieniężnych nie było.

Obecnie ustawa z dnia 11 marca r. b. (Dz. Ust. Nr. 26, poz. 147) w przedmiocie zmiany Ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami i pracownikami rolnymi, podwyższając kary do 100.000 Mk., wzgl 200.000 Mk. artykułem 6 zmieniła tryb postępowania w ten sposób, że kary w drodze administracyjnej wymierza Starosta, a Inspektor Pracy zawiadamia tylko władze administracyjne o przekroczeniach art. 6, 7 i 14 wspomnianej ustawy.

Podwyzszenie kar było wywołane uchyleniem się od udziału w Komisjach Rozjemczych członków wybranych lub delegowanych przez związki, co miało miejsce w okresie od sierpnia r. z. do marca r. b. Ustawowo powołane te Komisje Rozjemcze regulują zatargi pomiędzy pracodawcami i pracownikami rolnymi w zakresie, nadanym tym Komisjom, normują stosunki rolne i tym sposobem przyczyniają się do utrzymania spokoju i porządku w Rzeczypospolitej.

Skutek podwyższenia kar był pożądany i Komisje Rozjemcze w kwietniu r. b. były uruchomione. Jednak i obecnie są wypadki przekroczenia wyżej wspomnianych artykułów ustawy. Inspektorowie Pracy niezwłocznie zawiadamiają o tem Starostów, władze zaś administracyjne nie zbyt szybko te kary wyznaczają i ściągają. Rezultatem tego jest fakt, że osoby, nieukarane grzywną, przy powtórnem wezwaniu nie stawiają się również i Komisje Rozjemcze nie mogą się odbywać. A na Komisje wyznaczone są sprawy, zjeżdżają się strony, świadkowie i w rezultacie tego, że Komisja nie mogła się odbyć z winy niestawienia się członków, pozostaje zamęt i niezadowolenie mas robotniczych, szukających w Komisjach Rozjemczych rozstrzygnięcia ich sporów z pracodawcami. Stwarzanie takich sytuacji ze względów tylko na utrzymanie spokoju jest bardzo niepożądane.

O powyższem zechce P. Wojewoda zawiadomić podwładne władze administracyjne I instancji z poleceniem, by zawiadomienia i wnioski Inspektorów Pracy w przedmiocie nakładania kar za przekroczenia art 3 i 4 Ustawy z d. 11 marca r. b. (Dz. Ust. Nr. 26, poz. 147) były rozpatrywane niezwłocznie i wymierzane kary pieniężne, ściągane z należytym pośpiechem.

Warszawa, d. 6 października 1921 r. (AK. 918).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Kuczyński*
Podsekretarz Stanu.

323.

Okólnik (97) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów Nowogródzkiego, Poleskiego, Wołyńskiego i Białostockiego w sprawie używania tytułów służbowych przy wydawaniu nominacji, zwolnień i t. p.

Z nadsyłanych przez Pp. Wojewodów do Ministerstwa kopji pism, wydawanych urzędnikom przy przyjmowaniu ich do służby, zwalnianiu, awansowaniu, wydawaniu urlopów i t. p. okazuje się, że niektórzy z Pp. Wojewodów kresowych w adresach i tekście pism tego rodzaju nadają

urzędnikom tytuły służbowe, przysługujące jedynie definitywnie mianowanym urzędnikom, pomijając litery p. o. (pełniący obowiązki), stwierdzające prowizoryczny charakter służby urzędnika.

Tego rodzaju praktyki należy stanowczo zaniechać, pamiętając o tem, że pisma pomienione są dokumentami prawnemi muszą zatem być ściśle pod względem formy.

Podkreśla się przytem, iż nie są definitywnie (na stałe) w rozumieniu art. 2 Tymczasowych Przepisów Służbowych, mianowanymi urzędnicy, których stosunek służbowy opiera się na nominacji b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, sam bowiem Zarząd ten miał charakter prowizoryczny, a na urzędników jego Tymczasowe Przepisy Służbowe wogóle się nie rozciągały.

Nie są również na stałe mianowanymi w rozumieniu cytowanego art. 2 również urzędnicy, powołani do służby przez Wojewodów na Kresach Wschodnich, chociażby wydany im dekret zawierał błędnie użyte wyrażenie „mianuję Pana“, na mocy bowiem uchwały Rady Ministrów z dnia 1 maja 1920 r. prawo nominacji (definitywnych), przysługujące władzom II, a także III instancji zostało na całym obszarze Rzeczypospolitej zawieszone i zawieszenie to trwa w dalszym ciągu; a tylko w razie koniecznej potrzeby nominacja na stałe może być dokonana po otrzymaniu na to zgody P. Prezesa Rady Ministrów, wyjednanej za pośrednictwem Władzy Centralnej.

Z wyjątkiem zatem mianowań, dokonanych za zgodą Prezesa Rady Ministrów tytuły służbowe wszystkich funkcjonarjuszy, urzędujących na Kresach Wschodnich, powinny być poprzedzane skrótem „p. o.“, aż do czasu, póki dany funkcjonarjusz nie otrzyma definitywnej nominacji w trybie przepisanym.

Warszawa, d. 8 października 1921 r. (PO.7514).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Downarowicz.*

324.

Okólnik (98) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (z wyjątkiem Małopolskich) w sprawie tytułów służbowych.

Niektórzy z Pp. Wojewodów w wydawanych przez siebie dekretach nominacyjnych i pismach o przyjęciu funkcjonarjuszów do służby, nadają urzędnikom podległych sobie urzędów, różnorodne tytuły z widoczną tendencją ścisłego określenia w tytule poruczonych urzędnikom funkcji.

Ponieważ praktyka podobna, jako całkiem dowolna nie może być tolerowana, przeto przypominam, iż obowiązująca dotychczas na obszarach zaboru rosyjskiego nomenklatura tytułów jest następująca:

urzędnik V st. sł. — Naczelnik Wydziału;
„ VI „ — St. Referent (ewent. Star.)
„ VII „ — Referent;
„ VIII „ — Pomocnik Referenta;
„ IX „ — Sekretarz;
„ X „ — Starszy Kancelista;
„ XI „ — Kancelista.

Dla XII stopnia służbowego nie ustalono tytułu, w nominacjach zatem na stanowiska tego stopnia należy pisać:

„Mianuję Pana urzędnikiem XII stopnia służbowego“.

Podobnego określenia należy używać przy mianowaniu urzędnika, którego specjalne funkcje byłyby w widocznej sprzeczności z normalnym tytułem, przywiązanym do nadawanego mu stopnia służbowego.

Przy wydawaniu nominacji *prowizorycznych* (co się obecnie w województwach wschodnich jedynie praktykuje) obowiązują analogicznie te same zasady, z tą zmianą, że tytuł służbowy poprzedza się literami „p. o.“ (pełniący obowiązki).

Zechcą Panowie ściśle stosować się do powyższego, dopóki zamierzona zmiana nomenklatury tytułów służbowych i jej, jednakie dla całego Państwa, ustalenie nie zostanie w trybie właściwym przeprowadzone.

Warszawa, d 13 października 1921 r. (PO.6901).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Downarowicz.*

325.

Okólnik (99) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie odbierania broni przemytnikom.

Ministerstwo Skarbu zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z przedstawieniem, iż na podstawie relacji, składanych przez Dowództwa Oddziałów, pełniących służbę celną na granicach Państwa, stwierdzono ustawicznie powtarzające się wypadki zuchwałego atakowania posterunków celnych przez przemytników, łączących się częstokroć w bandy, uzbrojone w broń palną, w szczególności zaś w karabiny i rewolwery, tak, że starcia patroli celnych z przemytnikami są na porządku dziennym.

Celem skutecznego przeciwdziałania tego rodzaju stanowi rzeczy, polecam niniejszem wydać odpowiednie zarządzenia, aby organy bezpie-

czeństwa publicznego z całą energją przedsiębrały poszukiwania broni wśród ludności w strefie granicznej oraz przeciwko winnym nielegalnego posiadania broni palnej i amunicji wdrażały odpowiednie dochodzenia w myśl przepisów Dekretu z d. 25 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. P. Nr. 9, poz. 123 z r. 1919).

Przeciwko organom, niestosującym się do zarządzeń, na zasadzie niniejszego okólnika wydanych, polecam występować z całą surowością.

Warszawa, d. 13 października 1921 r. (BP. 1437).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Downarowicz.*

326.

Okólnik (101) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Wojewodów, Komisarza Rządu w Cieszynie i Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie przesyłania do Bibljoteki Ministerstwa Spraw Zagranicznych wydawnictw urzędowych dla wymiany międzynarodowej.

Polska przystąpiła do konwencji Brukselskiej z r. 1886 w sprawie wymiany międzynarodowej wydawnictw i odnośny tekst konwencji został opublikowany w „Monitorze Polskim“ Nr. 151 z dnia 7 lipca 1921 r. W akcie ratyfikacyjnym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wskazało Bibljotekę Ministerstwa Spraw Zagranicznych, jako instytucję, która w myśl art. 1 konwencji spełnia zadania Polskiego Biura wymiany (Service Polonais des Echanges Internationaux).

Według art. 2 konwencji międzynarodowej publikacje, co do których państwa układające się wchodzą ze sobą w stosunki wymienne, są następujące:

1) druki urzędowe, parlamentarne i administracyjne oddane do użytku publicznego w miejscu swego wydania;

2) dzieła wydane z polecenia i na koszt odnośnych urzędów.

Zakres wydawnictw urzędowych, podlegających wymianie, obejmuje, w myśl artykułu powyższego oprócz dzienników urzędowych także publikacje w charakterze naukowym, sprawozdawczym i t. d. Ponieważ Polska otrzymuje już z zagranicy znacznie więcej druków, aniżeli ze swej strony będzie mogła dostarczyć, przeto jest ze wszech miar pożądanem, aby polskie Biuro wymiany posiadało materjał możliwie obfity i bez braków. Sprawne funkcjonowanie polskiego Biura wymiany może też w znacznym stopniu przyczynić się do utwalenia i zacieśnienia węzłów przyjaźni w stosunkach międzynarodowych Rzeczypospolitej z innemi państwami.

Wobec powyższego polecam przesyłać na cele wymiany międzynarodowej wszelkie publikacje, wydawane przez władze administracyjne, do Wydziału Prasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z napisem: „Dla Bibljoteki Ministerstwa Spraw Zagranicznych“ w liczbie 60 egzemplarzy.

Warszawa, d. 16 października 1921 r. (BC 2267).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Downarowicz.*

327.

Okólnik (102) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Kielcach i Białymstoku w sprawie lokowania sum, przypadających na fundusz wyrównawczy powiatowy do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Przepis art. 7 Ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu i podwyższeniu podatków gruntowych i podymnego na obszarze b. Królestwa Kongresowego (Dz. Ust. Nr. 71 z dnia 9 sierpnia 1920 r., poz. 477) ustalił, że za podstawę do obliczania dodatków do głównych podatków gruntowych na rzecz powiatowych związków komunalnych przyjmuje się 52% tych podatków, według wymiaru urzędów skarbowych, — przyczem postanowienie art. 7 p. 1 Dekretu w przedmiocie skarbowości powiatowych związków komunalnych z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14 z dnia 8 lutego 1919 r., poz. 151), że 50% z dodatku, czyli $^1/_2$ część łącznej kwoty dodatku, obowiązane są powiatowe związki komunalne przekazywać na rzecz funduszu wyrównawczego, pozostaje nadal w mocy.

Sprawa lokowania funduszu wyrównawczego, której nieuregulowanie wpłynęło w dużym stopniu na niezbyt ścisłe przestrzeganie przez powiatowe związki komunalne ustawowego obowiązku przekazywania 50% dodatku komunalnego, została obecnie na mocy porozumienia się Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z Ministerstwem Skarbu całkowicie załatwioną. W myśl powyższego porozumienia rachunek „Fundusz Wyrównawczy Powiatowy do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych“ istnieć będzie nadal i jedynie w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej w Warszawie, wobec czego kwoty, przypadające na ten rachu-

nek, winny być przekazywane do wspomnianej Kasy.

W związku z wyżej powiedzianem zechce P. Wojewoda polecić Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych pod osobistą odpowiedzialnością tychże, ażeby najpóźniej do dnia 15 listopada r. b.

1) przekazali do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej w Warszawie *wszystkie zaległości*, aż po dzień 30 września r. b., przypadające na rzecz Funduszu Wyrównawczego;

2) nadesłali *ścisłe wyjaśnienia*, jakie kwoty z tytułu dodatku komunalnego przypadają za lata ubiegłe, t. j. za 1919, 1920 r. i za pierwsze trzy kwartały roku bieżącego na Fundusz Wyrównawczy;

3) jakie sumy z tego tytułu i dokąd zostały przekazane w wymienionych powyżej okresach;

oraz, aby na przyszłość *ściśle 1/3 część dodatku do podatku gruntowego* była przekazywana do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej w Warszawie przez wszystkie powiatowe związki komunalne 2 razy na rok: w kwietniu i październiku (w kwietniu 1922 r. winna być zatem przekazana 1/2 część ogólnego dodatku do podatku gruntowego za czas od 1 października 1921 r. do 31 marca 1922 r.).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że Ministerstwo Skarbu w omawianej niniejszem sprawie wydało Urzędom Skarbowym odnośne zarządzenia (reskrypt Ministerstwa Skarbu do Izb Skarbowych z dnia 26 września r. b. Nr. 11723/GUK).

Warszawa, d. 15 października 1921 r. (SZ. 2267).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Kuczyński*
Podsekretarz Stanu.

328.

Okólnik (107) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (z wyjątkiem Małopolskich) oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie równoważnika opałowego i gruntowego.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w pismach swych z d. 21 lipca r. b. Nr. 17317/1, z d. 8 sierpnia r. b. Nr. 21910/1 i z d. 8 października r. b. Nr. 27299/1 zajęło stanowisko, że art. 10 Ustawy z d. 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 65 z 1920 r., poz. 434) nie ma w praktyce żadnego zastosowania, wobec czego równoważnik opałowy i gruntowy otrzymują nauczyciele publicznych szkół powszechnych ze Skarbu Państwa, gminy zaś nie ponoszą z tego tytułu żadnych ciężarów. Powyższy stan rzeczy w myśl postanowienia art. 22 Ustawy z d. 13 lipca r. b. (Dz. Ust. Nr. 65 z 1920 r., poz. 434) ma miejsce od dnia 1 lipca 1920 r., natomiast obowiązek gmin w sprawie uiszczenia równoważnika opałowego i gruntowego za czas ubiegły, t. j. aż po dzień 30 czerwca 1920 r., wypływający z mocy przepisów Ustawy z dnia 27 maja 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 44 z 1919 r., poz. 311), nie został Ustawą z dnia 13 lipca 1920 r. w niczem naruszony.

Z uwagi, że niektóre gminy, mimo wezwań ze strony władz szkolnych, dotychczas zaległych równoważników nie wypłaciły, zechcą Pp. Wojewodowie i Tymczasowy Wydział Samorządowy wydać niezbędne zarządzenia celem uiszczenia przez gminy równoważnika opałowego i gruntowego, aż po dzień 30 czerwca 1920 r., przyczem zwraca się uwagę, że władze nadzorcze I instancji nad samorządem gminnym w wypadku, jeśliby organa gminy odmówiły uregulowania zaległych należności, uprawnione są do wstawienia do budżetów gminnych odnośnych kwot z tytułu niewypłaconych równoważników.

Jednocześnie zaznacza się, że gminy obowiązane są nadal w myśl postanowień art. 20 „Przepisów tymczasowych o szkołach elementarnych“ do zaopatrywania szkół w opał.

Warszawa, d. 28 października 1921 r. (SZ. 2374).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

329.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 lipca 1921 r. Nr. B. S. 613/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 519 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Opieki nad I p. p. Legjonów“, z siedzibą w Warszawie, ul. Marszałkowska 47, m. 5.

330.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 lipca 1921 r. Nr. B. S. 614/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 520 stowarzyszenie pod nazwą „Automobil Klub Polski“ w zmienionej redakcji, zgodnej z uchwałą Walnego Zgroma-

dzenia Członków z dnia 1 czerwca 1921 r.; siedziba Klubu mieści się przy ul. Czystej 6.

331.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 sierpnia 1921 r. Nr. B. S. 241/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 543 stowarzyszenie pod nazwą „Liga Etyki Społecznej" w Warszawie, ul. Koszykowa 46, m. 1.

332.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13 września 1921 r. Nr. B. S. 1126/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 544 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie oficerów, zwolnionych ze służby czynnej", z siedzibą w Warszawie, ul. Mokotowska 8.

333.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 września 1921 r. Nr. B. S. 715/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 545 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Akademików Rosyjskich w Polsce", z siedzibą w Warszawie, ul. Zygmunta 5.

334.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 września 1921 r. Nr. B. S. 889/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 546 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Szkoły Podchorążych w Warszawie", z siedzibą w Warszawie, Al. Ujazdowskie (przy Szkole Podchorążych).

335.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 września 1921 r. Nr. B. S. 752/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 547 stowarzyszenie pod nazwą Towarzystwo Popierania Pracy Zawodowej „Czyn" w Warszawie, ul. Marszałkowska 60.

336.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 września 1921 r. Nr. B. S. 1277/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 548 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Rozwoju XVIII Okręgu m. st. Warszawy", z siedzibą Warszawa - Pelcowizna, ul. Warmijska 47.

337.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 września 1921 r. Nr. B. S. 905/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 549 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Myśliwskie przy Zarządzie Stadnin Państwowych", z siedzibą w War-szawie, ul. Krakowskie-Przedmieście 32.

338.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 września 1921 r. Nr. B. S. 673/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 550 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Lekarzy imienia Karola Marcinkowskiego", z siedzibą w Warszawie, ul. Krucza 40.

339.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 września 1921 r. Nr B. S. 1150/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 552 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Przemysłowców Filmowych", z siedzibą w Warszawie, ul. Chmielna 9.

340.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 września 1921 r. Nr. B. S. 1206/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 553 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Chrześcijańsko-Narodowe Nauczycielstwa Szkół Powszechnych", z siedzibą w Warszawie, ul. Senatorska 19.

341.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 5 października 1921 r. Nr. B. S. 1190/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 554 stowarzyszenie pod nazwą „Związek pracującej inteligencji polskiej z Rusi", z siedzibą w Warszawie, ul. Wspólna 37.

342.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 9 października 1921 r. Nr. B. S. 687/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 555 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Kursów Wieczornych dla robotników", z siedziką w Warszawie, Dzika 5—1 Nowolipki 12.

343.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 września 1921 r. Nr. B. S. 575/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr 556 stowarzyszenie pod nazwą Towarzystwo Dobroczynne „Ostatnia Posługa" (Chejscol Szel Emes) w Warszawie, ulica Grzybowska 21.

344.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 9 października 1921 r. Nr B. S. 1224/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 557 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rewizyjny Polskich Spółdzielni Rolniczych", z siedzibą w Warszawie, ulica Kopernika 30.

345.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 9 października 1921 r. Nr. B. S. 1186/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 558 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Pracowników Biurowych Kolei Polskich", z siedzibą w Warszawie, Dworzec Główny, Wydz. Finansów.

346.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 9 października 1921 r. Nr. B. S. 1331/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 559 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Pomocy Polakom, zamieszkałym na terytorjum Krymu“, z siedzibą w Warszawie, ul. Świętokrzyska 5.

347.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 9 października 1921 r. Nr. B. S. 953/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 561 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Lawn-Tennis Klub“, z siedzibą w Warszawie, ul. Wiejska 11.

348.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 września 1921 r. Nr. B. S. 1145/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 562 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami Rzeczypospolitej Polskiej“, z siedzibą w Warszawie, ul. Wiejska 18.

349.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d 12 października 1921 r. Nr. B. S. 1266/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 564 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Kooperatystów“, z siedzibą w Warszawie, ul. Jasna 6.

350.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 15 października 1921 r. Nr. B. S. 1314/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 566 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Bratnich Pomocy Polskiej Młodzieży Akademickiej“ w Warszawie, ulica Kopernika 41.

351.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 19 października 1921 r. Nr. B. S. 1268/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 567 stowarzyszenie pod nazwą „Zjednoczenie Stowarzyszeń Robotników Chrześcijańskich Rzeczypospolitej Polskiej“ w Warszawie, ul. Śniadeckich 5.

352.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 22 października 1921 r. Nr. B. S. 1158/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 569 stowarzyszenie pod nazwą Nauka Zakonu Świadczących Sprawiedliwość „Talmud Tora Poałej Cedek“ w Warszawie, ul. Miła 55.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 września 1921 r. do 15 października 1921 r.

Zarząd Centralny:

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 13 września 1921 r. *zwolnił* Ministra Spraw Wewnętrznych Władysława Raczkiewicza z zajmowanego stanowiska.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 19 września 1921 r. *mianował* Wojewodę Wołyńskiego Stanisława Downarowicza — Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych *mianował:*

Nieetatowego Kiszczyńskiego Michała — urzędnikiem VII st. sł.

Nieetatowego Flecka Konrada—urzędnikiem VIII st. sł.

Nieetatowego Hladkiego Zygmunta — urzędnikiem VIII st. sł.

Nieetatowego Górskiego Teofila — urzędnikiem IX st. sł.

Zwolnił ze służby na skutek podania:

Naczelnika Wydziału — Dworskiego Józefa.

Starszego Referenta — Mickiewicza Mieczysława.

Starszego Referenta — Lipińskiego Mikołaja-Wacława.

Sekretarza — Gaszyńską Wandę.

Przeniesiony:

Starszy Referent—Przybyszewski Józef — do Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie.

Władze Administracyjne II Instancji.

Minister Spraw Wewnętrznych *mianował:*

W Urzędzie Wojewódzkim *w Warszawie:*

Przybyszewskiego Józefa— Naczelnikiem Wydziału w VI st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Urzędnika V b kat. Marjana Szaynowskiego — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *Wołyńskim:*
Kauckiego Kazimierza — Referentem.
Rinke Augusta — Naczelnikiem Kancelarji w VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *Poleskim:*
Mistata Mieczysława—Starszym Referentem.

Zwolnił ze służby na skutek podania:

Solańskiego Stanisława Dr. — Naczelnika Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie.

Kiersnowskiego Kazimierza — St. Referenta w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie.

Władze Administracyjne I Instancji.

Minister Spraw Wewnętrznych *mianował:*

Słomińskiego Michała—Starostą w Łukowie.
Tomaszewicza Stanisława—Starostą w Pińsku.

Przeniósł:

Rędziejowskiego Józefa ze Starostwa w Łodzi do Starostwa w Kaliszu.
Cichego Ludwika ze Starostwa we Włoszczowie do Starostwa w Pińczowie.

Zwolnił ze służby na skutek podania:

Rudnickiego Antoniego — Referenta Starostwa w Lipnie.

Kopulskiego Wacława—Referenta Starostwa w Płocku.

Zmarł:

Szaniawski Kajetan — Referent Starostwa Nieszawskiego.

ZAWIADOMIENIE.

Nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wyszła III część ***Skorowidza Dekretów, Ustaw, Rozporządzeń i Okólników***, opracowana przez Radcę Ministerjalnego ***Romana Hausnera.***

Część III zawiera przepisy, wydane w czasie od 15 października 1920 r. do 30 czerwca 1921 r.

Cena ***Skorowidza*** objętości XV — 138 str. łącznie z indeksem alfabetycznym wynosi **150** Mk.

Skorowidz znajduje się na składzie w Księgarni F. Hösicka ***(Warszawa, ulica Senatorska 22)***, dokąd wyłącznie należy się zwracać z zamówieniami. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Administracja „Dziennika Urzędowego") zamówień nie przyjmuje, ani ***Skorowidzów*** nie sprzedaje. W Księgarni F. Hösicka znajduje się również na składzie nieznaczna ilość egzemplarzy Części I i II ***Skorowidza.***

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr 8.